

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งประเทศลักเซมเบิร์ก
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งประเทศลักเซมเบิร์ก

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้และจากทุน ภาษีที่พึงที่จัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายให้ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ ได้แก่
 - ในกรณีประเทศไทย
 - ภาษีเงินได้ และ
 - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ในกรณีประเทศลักเซมเบิร์ก

- ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (I impot sur le revenu des personnes physiques)
- ภาษีเงินได้ของนิติบุคคล (I impot sur le revenu des collectiviet)
- ภาษีเรียกเก็บจากค่าป่วยการของกรรมการของบริษัท (I impot special sur le tantiemes)
- ภาษีเงินทุน(I impot sur le fortune)
- ภาษีการค้าแห่งชุมชน (I impot commercial commual)

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะได้แจ้งให้แกกันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใดซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตกอยู่ภายใต้สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ

(ข) คำว่า "ประเทศลักเซมเบิร์ก " หมายถึง อาณาเขตของประเทศลักเซมเบิร์ก

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง " และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทยหรือประเทศลักเซมเบิร์ก แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลอื่นใด ตลอดจนองค์กรใด ซึ่งถือเป็นหน่วยซึ่งอาจเก็บภาษีได้ ภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคล หรือองค์กรที่ถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ซ) คำว่า "ภาษี" หมายถึงภาษีไทยหรือภาษีสักเชมเบอร์ก ตามที่บริบทกำหนด

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยงานอื่นใดที่มีสถานภาพนั้นตามกฎหมายใช้บังคับ อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ณ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรือเดินอากาศยาน ระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เท่านั้น และ

(จ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และในกรณีของประเทศลักเซมเบิร์ก หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง คำใดๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีเจ้าหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัทสถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มี ลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วย เหตุเฉพาะกรณีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียวหรือจากทุนที่มีอยู่ในรัฐนั้น

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้หนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าว ดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐนั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐ ซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาับหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่ปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาคงด้วยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาแก้ไขปัญหาคงด้วยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือบางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งขุดทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด

(ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่นา

(ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคล

อื่น

(ฉ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือการให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับงานนั้น โดยที่ที่ตั้ง โครงการหรือกิจกรรมเหล่านั้นดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน

(ญ) การให้บริการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด โดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ทั้งนี้กิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือนในระยะเวลาสิบสองเดือน

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า"สถานประกอบการถาวร"มิให้ถือว่า รวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณาการให้ข้อเสนอ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เมื่อมีบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นวิสาหกิจนั้น มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

(ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจดังกล่าวแต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือสั่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ

(ค) ไม่มีอำนาจดังกล่าวแต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ วิชาหักประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิชาหักนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือรับประกันภัยภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทน ซึ่งมีได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค 6 ของข้อนี้
6. วิชาหักของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ว่าว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนชนิดอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลดังกล่าวได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตนอย่างไรก็ตาม ถ้ากิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดได้กระทำในนามวิชาหักนั้น หรือการกระทำในนามของวิชาหักนั้นกับวิชาหักอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิชาหักนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิชาหักนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้
7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์(รวมถึงเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียุทธตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนเปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน มิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือ การใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิชาหักและแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้น อันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขาย โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร นั้น หรือ

(ค) กิจกรรมธุรกิจอื่นๆ ที่ประกอบการ ในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจ โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ของข้อนี้ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตามถ้ามีการจ่ายต่อไปนี้จะพิจารณาให้หัก (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการถาวรจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจนั้นในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อเป็นการทดแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่นๆหรือในรูปของค่านายหน้าเพื่อการจัดบริการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้ หรือค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมให้แก่สถานประกอบการถาวร ยกเว้นในกรณีวิสาหกิจการธนาคาร ในทำนองเดียวกัน การกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร ไม่ให้รวมจำนวนที่เป็น (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ค่าใช้จ่ายที่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจจ่ายให้กับสถานประกอบการถาวร ในรูปของค่านายหน้าสำหรับการจัดบริการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้ค่าดอกเบี้ย เงินกู้ยืมที่สถานประกอบการถาวรเป็นผู้ให้กู้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจแห่งนั้น เว้นแต่กรณีกรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคาร

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวรหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ของข้อนี้ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นในการกำหนดผลกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันผลนั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตามวิธีกำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นชื่อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 แก่เงินได้หรือกำไรที่เกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

- เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
- อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - ในกรณีประเทศไทย ร้อยละ 15 ของเงินปันผลทั้งสิ้น
 - ในกรณีประเทศลักเซมเบิร์ก
 - ร้อยละ 5 ของเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีซึ่งเจ้าของผู้รับผลประโยชน์เป็นบริษัทนอกเหนือจากหุ้นส่วน)ซึ่งถือหุ้น โดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
 - ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ พรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
- คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องหนึ่งอันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
- บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผล ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
- ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับเงินได้กำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบทเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบทเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจำไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดๆ ในวรรคนี้จะแปลความเป็นการห้ามประเทศไทยจัดเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของประเทศไทย จากการจำหน่ายกำไรของสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ ณ ที่นั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินอัตราที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติของวรรค 2 (ก) ของข้อนี้

ข้อ 11

ดอกเบีย

1. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบีย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินกว่า
 - (ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ(รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่นๆ ทั้งปวง
3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2 ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้กับรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"
 - (ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง
 - (1) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (2) องค์การบริหารส่วนบุคคล และ
 - (3) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่งประเทศไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆทั้งหมด หรือองค์กรตามกฎหมายตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
 - (ข) ในกรณีของประเทศลักเซมเบิร์ก หมายถึง รัฐบาลแห่งประเทศลักเซมเบิร์กและให้รวมถึง
 - (1) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (2) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆทั้งหมด หรือองค์กรตามกฎหมายตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
4. คำว่า "ดอกเบีย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้น เกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่าย มีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ หรือ

(ข) กิจกรรมธุรกิจ ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 1 (ค) ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ย ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของที่ได้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้น ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง และจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่

ในรัฐนั้น หรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือ ทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น

(ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวไว้ในข้อ (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นอย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้นและค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิ ที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

7. บทบัญญัติของข้อนี้ใช้บังคับเช่นเดียวกันกับผลได้จากการจำหน่ายสิทธิ หรือทรัพย์สินใดๆที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิ ถ้าสิทธิหรือทรัพย์สินดังกล่าวได้จำหน่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อการใช้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และการจ่ายสำหรับค่าสิทธิหรือค่าทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือสถานประกอบการถาวรที่ตั้งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจ เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสหามิตรย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1,2 และ 3 ของข้อนี้ และในวรรค 7 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ที่จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จาก การจำหน่ายหรือการโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่น ๆ

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับ วิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ที่เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 183 วันภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ในกรณีเช่นว่านั้นเงินได้เฉพาะที่เกิดขึ้น จากฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆกรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น กรณีเช่นว่านั้น เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ทนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่อิสระ

1. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16,18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้นค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันไม่เกิน 183 วัน ในรอบระยะเวลา สิบสองเดือนใดๆและ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมิได้อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติวรรคก่อนๆของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการ และการชำระเงินอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. เงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ในตำแหน่งบริหารระดับสูงของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์หรือนักดนตรี หรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่เกิดจากการกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติในข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำ

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาารัฐ

นั้นได้รับการอุดหนุนในประการสำคัญจากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีที่เกิดกรณีที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจเหล่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นนั้นเกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น

ข้อ 18

เงินบำนาญและเงินประกันสังคม

1. ภายใต้บทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับการดำเนินงานในอดีตให้เก็บภาษีได้เฉพาะรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
2. อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าจ่ายโดยจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เงินบำนาญที่จ่าย และการจ่ายเงินอื่นที่กระทำภายใต้โครงการสาธารณะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่ บุคคลธรรมดาในส่วนของที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือองค์การนั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม จะเก็บภาษีค่าตอบแทนดังกล่าวได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้นมีขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาในนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

- (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
- (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ อันเนื่องจากการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพ หรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์วรรณคดีหรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพการศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรม ของผู้นั้นเอง

(2) ทุนเงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้บริการในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า เงินได้นั้นจะต้องเป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรสำหรับการครองชีพ และการศึกษา

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกินสองปี

เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้น ภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น

2. ความซื้อนี้จะใช้บังคับกับเงินได้จากกรวิจัยเท่านั้นถ้ากรวิจัยเช่นว่านั้น ได้ดำเนินการ โดยบุคคลธรรมดาเพื่อสา ธารณประโยชน์และมีได้เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลใดกลุ่มหนึ่ง

ข้อ 22

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งมีได้ระบุไว้ชัดเจนในข้อก่อนๆของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้นเว้นแต่ว่า ถ้าเงินได้ดังกล่าวเกิดจากแหล่งภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเงิน ได้ดังกล่าวอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในข้อ 6 ซึ่งเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และตั้งอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้สัญญา รัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำมิไว้เพื่อประโยชน์ ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อวัตถุประสงค์ในการประกอบบริการวิชาชีพอิสระ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. องค์ประกอบอื่นใดที่ปวง ของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 24

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดจะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีจากเงินได้และจากทุน ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้ ในกรณีที่เงินได้ หรือทุน ต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ก็ให้ได้รับการบรรเทาจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่างๆ ของข้อนี้
2. ในกรณีประเทศไทย การซ้ำซ้อนของภาษีจะหลีกเลี่ยงได้โดยวิธีดังนี้ภายใต้กฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่ เกี่ยวกับเงินที่ยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่พึงชำระในประเทศอื่นนอกเหนือจากประเทศไทย ในกรณีนี้ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศไทยได้รับเงินได้จากหลักเกณฑ์ที่อาจเก็บภาษีได้ในประเทศหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ จำนวนภาษหลักเกณฑ์นั้นจะยอมให้เป็นการเครดิตต่อภาษีไทยที่จัดเก็บสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยอย่างไรก็ดี จำนวน เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนของภาษีไทย ซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น

3. ในกรณีของประเทศลักเซมเบิร์ก การชำระของภาษีจะหลีกเลี่ยง ได้โดยวิธีดังนี้

(ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลักเซมเบิร์กได้รับเงินได้หรือเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ข) (ค) ประเทศลักเซมเบิร์ก จะยกเว้นเงินได้หรือทุนจากภาษีนี้อาจใช้อัตรากำหนดหนึ่งว่าเงินได้หรือทุนนั้น ไม่ได้รับการยกเว้น

(ข) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลักเซมเบิร์กได้รับเงินได้หรือซึ่งตามบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 8, 10, 11, 12 บทบัญญัติของวรรค 4 ของข้อ 13 และข้อ 22 อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศลักเซมเบิร์กจะยอมให้หักออกจากภาษีเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นในจำนวนที่เท่ากับภาษีที่ชำระในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น ต้องจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่คำนวณจำนวนภาษีที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้จำนวนที่หักลดลงดังกล่าวจะไม่เกิน ส่วนของภาษีที่ได้มีการหักดังกล่าวจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

(ค) ในกรณีบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลักเซมเบิร์กได้รับเงินปันผลจากแหล่งเงินได้ในประเทศไทย ประเทศลักเซมเบิร์กจะยกเว้นการเก็บภาษีจากเงินปันผลดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าบริษัทซึ่งเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลักเซมเบิร์กได้ถือหุ้น โดยตรงอยู่ อย่างน้อยจำนวนร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทซึ่งจ่ายเงินปันผลตั้งแต่เริ่มของรอบระยะเวลาบัญชีหุ้นที่ได้กล่าวถึงข้างต้นในประเทศไทย ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกันได้รับการยกเว้นจากภาษีของลักเซมเบิร์กที่เก็บจากทุน

(ง) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ข) คำว่า "ภาษีที่ชำระที่เสียในประเทศไทย" จะถือว่ารวมถึงจำนวนของภาษีไทยซึ่งควรจะได้ชำระตามได้กฎหมายของประเทศไทยหากไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษอื่นใดเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันลงนามในอนุสัญญานี้ หรืออาจมีการประกาศเปลี่ยนแปลง แก้ไขบางส่วน หรือประกาศเป็นการเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ในภายหลัง อย่างไรก็ตาม จำนวนของภาษีตามอนุวรรค ต่อไปนี้ อัตรจะต้องไม่เกิน

- 1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
- 2) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นที่กล่าวไว้ในอนุวรรค (ก) ของวรรค 2 ของข้อ 11
- 3) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าดอกเบี้ยทั้งสิ้นที่ได้กล่าวถึงใน อนุวรรค (ข) ของวรรค 2 ของข้อ

11

4) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นบทบัญญัติของอนุวรรคนี้ จะไม่ใช้บังคับเป็นเวลา 12 ปี โดยเริ่มตั้งแต่วันแรกของเดือนมกราคมในปีภาษีถัดไปนับแต่ที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ นับแต่วันแรกของเดือนมกราคมของปีภาษีถัดจากปีที่มีผลใช้บังคับระยะเวลาดังกล่าว อาจขยายได้โดยความตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกับของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
4. ไม่มีบทบัญญัติใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคลการผ่อนผันและการหักเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. บทบัญญัติของข้อนี้ จะใช้บังคับสำหรับภาษีซึ่งอยู่ภายใต้อนุสัญญานี้เท่านั้น

ข้อ 26

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ได้โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้บัญญัติไว้ในโดยกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาดังกล่าว คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่นำพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกัน โดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 27

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือของกฎหมายภายในของรัฐคู่สัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรในขอบข่ายแห่งอนุสัญญานี้เท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากร การบังคับ หรือการฟ้องร้องหรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ถือบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรมพาณิชย์หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสะดวกเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ข้อ 28

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่าง ประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การไม่รวมบางบริษัท

อนุสัญญาฉบับนี้จะไม่ใช่บังคับกับบริษัทผู้ถือครองหุ้น(Holding Company)ตามความหมายในกฎหมายพิเศษของประเทศสวิตเซอร์แลนด์แก่กฎหมายของวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1929 และกฎหมายของวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1938 และกับบริษัททั้งหลายที่อยู่ภายใต้กฎหมายราชการที่คล้ายกับของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ การไม่ใช่บังคับยังใช้กับเงินได้ที่เกิดขึ้นจากบริษัทเหล่านี้ซึ่งได้รับ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย รวมตลอดถึงหุ้นต่างๆ หรือสิทธิต่างๆในบริษัทเหล่านี้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นเจ้าของ

ข้อ 30

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงลักเซมเบิร์ก, โดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วและบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้และภาษีจากทุนสำหรับปีรัษฎากรหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ 31

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ของปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากวันสิ้นสุดของระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้และภาษีจากทุนสำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญานี้
ทำคู่กัน ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พุทธศักราช 2539 เป็นภาษาไทย ฝรั่งเศส และอังกฤษ โดย
ทุกฉบับมีฐานะเป็นทางการเท่าเทียมกัน

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งลักเซมเบิร์ก

(ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(นายออร์ซ โวฟาค)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศความร่วมมือ

ทางการค้าและการพัฒนา